

Agatha Christie

Královná anglickej detektívky

Nemý svedok

7. ELENÁ
4. KNIŽNICA

Agatha Christie

Nemý svedok

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Agatha Christie:
Dumb Witness, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HARPER,
an imprint of HarperCollinsPublishers, New York 2011,
preložila Lenka Cinková.

Tento príbeh je vymyslený. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Dumb Witness © 1937 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Nemý svedok © 2014 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation © Lenka Cinková 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Getty Images/Isifa.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1792-3

*Môjmu drahému Petrovi,
najvernejšiemu priateľovi,
najmilšiemu spoločníkovi,
psovi, akému sa málokto vyrovná.*

DÁMA ZO ZELENEHO DOMČEKA

1

Slečna Arundellová zomrela prvého mája. Hoci nebola dlho chorá, jej smrť v malom vidieckom mestečku Market Basing, kde žila od šestnástich rokov, neprekvapila takmer nikoho. Emily Arundellová mala vyše sedemdesiat rokov, bola posledná z piatich súrodencov a už dlho sa vedelo, že má chatrné zdravie – aj pred rokom a pol ju skoro zabil záchvat podobný tomu, akému teraz podľahla.

No hoci smrť slečny Arundellovej nikoho neprekvapila, stalo sa čosi iné, čo ľudí šokovalo. Jej posledná vôľa vyvolala rozličné emócie – ohromenie, príjemné vzrušenie, hlboké odsúdenie, zlosť, zúfalstvo, hnev – a všeobecné klebetenie. Celé týždne, ba dokonca mesiace sa v Market Basingu o ničom inom nehovorilo. Každý mal k tejto téme čo dodať, od obchodníka s potravinami pána Jonesa, ktorý bol toho názoru, že „krv je hustejšia ako voda“, až po poštárku pani Lamphreyovú, ktorá do omrzenia opakovala, že „za tým určite niečo je, pamätajte na moje slová!“

Špekulácie o poslednej vôli navyše okorenili skutočnosť, že bola spísaná až dvadsiateho prvého apríla. Ak ešte pripomenieme, že blízki príbuzní Emily Arundellovej boli u nej na návšteve tesne predtým, počas veľkonočných sviatkov, je jasné, že to podnietilo vznik nanajvýš škandalózných teórií, ktoré príjemne spestrili monotónny každodenný život v Market Basingu.

Istú osobu odôvodnene podozrievali, že vie viac, než je ochotná priznať. Išlo o slečnu Wilhelminu Lawsonovú, spoločníčku slečny Arundellovej. Slečna Lawsonová však vyhlasovala, že vie len toľko, čo všetci ostatní. Tvrdila, že aj ona ostala po prečítaní závetu ohromená.

Veľa ľudí tomu, pravdaže, neverilo. No či už slečna Lawsono-

vá bola natoľko nevedomá, ako sa tvárila, alebo nie, iba jeden človek naozaj poznal pravdu. Tým človekom bola sama zosnulá. Emily Arundellová sa aj v tomto prípade spoľahla na vlastný úsudok, ako mala vo zvyku. Dokonca ani právnikovi neprezradila, aké pohnútky ju viedli k tomu, čo urobila. Jednoducho mu len dala jasne najavo svoje prianie.

Zdržanlivosť patrila k základným črtám jej povahy. Emily Arundellová bola typickým produktom svojej generácie. Osvojila si jej prednosti i zlé vlastnosti. Bola autoritatívna a často panovačná, ale aj veľmi dobrosrdečná. Mala ostrý jazyk, no správala sa vlúdne. Navonok bola sentimentálna, vnútri obozretná. Najímala si spoločníčky, ktoré nemilosrdne týrila, ale odmeňovala ich nesmierne štedro. Mala silný zmysel pre rodinu.

V piatok pred Veľkou nocou vo vstupnej hale Zeleného domčeka dávala pokyny slečne Lawsonovej.

Emily Arundellová bola kedysi pekné dievča a časom sa z nej stala pestovaná stará dáma s rovným chrbtom a rásnymi spôsobmi. Žltkáva farba pokožky jej pripomínala, že nemôže bez-
trestne jesť ťažké jedlá.

„Tak teda, Minnie, kam ste ich všetkých umiestnili?“ pýtala sa slečna Arundellová.

„Nuž, myslela som si... Dúfam, že som to vyriešila dobre... Doktor Tanios a pani Taniosová by mohli spať v dubovej izbe, Theresa v modrej a pán Charles v starej detskej...“

Slečna Arundellová ju prerušila: „Theresa môže byť v starej detskej izbe a Charles dostane modrú.“

„Ach, áno... prepáčte... Myslela som, že keďže stará detská izba je trochu menej pohodlná...“

„Therese celkom postačí.“

V časoch slečny Arundellovej ženy zastávali druhoradé miesto. Muži boli v spoločnosti dôležitejší.

„Taká škoda, že detičky neprídu,“ rozčítene mrmlala slečna Lawsonová. Milovala deti, hoci s nimi vôbec nevedela zaobchádzať.

„Štyria návštevníci sú akurát dosť,“ vyhlásila slečna Arundellová. „Každopádne, Bella deti príšerne rozmaznáva. Nikdy neurobia, čo sa im povie.“

Minnie Lawsonová namietla: „Pani Taniosová je svojim deťom veľmi oddaná.“

„Bella je dobrá žena,“ vážne prisvedčila slečna Arundellová.

Slečna Lawsonová si vzdychla: „Musí to byť pre ňu ťažké, žiť na takom cudzom mieste, ako je Izmir.“

„Ako si ustlala, tak musí ležať,“ usúdila Emily Arundellová. Po vyslovení tohto viktoriánskeho názoru pokračovala: „Idem do dediny vybaviť objednávky na víkend.“

„Ach, slečna Arundellová, dovoľte, aby som išla ja. Viete...“

„Nezmysel. Radšej pôjdem sama. S Rogersom treba jednať prísne. Váš problém, Minnie, je, že nie ste dosť empatická. Bob! Bob! Kde je ten pes?“

Po schodoch sa prihnal drsnosrstý foxteriér. Krúžil okolo svojej panej a krátkym, trhaným štekaním prejavoval nadšené očakávanie.

Pani a pes spoločne vykročili z predných dverí a pokračovali krátkym chodníčkom k bráne. Slečna Lawsonová stála na prahu, hľadela za nimi s pootvorenými ústami a trochu pochabo sa usmievala. Spoza nej sa ozval namosúrený hlas: „Tie obliečky, čo ste mi dali, nie sú pár.“

„Čože? Ja som ale hlúpa...“

Znova sa pohrúžila do svojich domácich povinností.

Emily Arundellová v sprievode Boba vznešene schádzala hlavnou ulicou mestečka Market Basing. Tešila sa skutočne kráľovskému zaobchádzaniu. V každom obchode, do ktorého vstúpila, sa majiteľ ponáhlal, aby ju osobne obslúžil.

Bola predsa slečna Arundellová zo Zeleného domčeka, „jedna z najstarších zákazníčok. Dáma zo starej školy. Dnes už je málo takých ako ona.“

„Dobré ráno, slečna. Čo pre vás môžem urobiť? – Ľadvinky neboli dosť mäkké? To mi je ľúto. Myslel som si, že budú chutné. – Áno, pravdaže, slečna Arundellová, ak to hovoríte vy, tak je to

pravda. – Nie, ani by mi nenapadlo, aby som vám poslal canterburské. – Áno, sám na to dohliadnem, slečna Arundellová.“

Bob a mäsiarov pes Spot okolo seba pomaly krúžili, sršť na krku mali zježenú, a potichu vrčali. Spot bol mohutný pes neurčitého plemena. Vedel, že sa nesmie biť so psami zákazníkov, ale dovolil si jemne im naznačiť, že keby mohol, urobil by z nich fašírku. Bob bol statočný pes a odpovedal mu v podobnom duchu.

Emily Arundellová ostro zvolala „Bob!“ a pohla sa ďalej.

V predajni zeleniny sa stretli dve nebeské telesá. Ďalšia stará dáma guľatých rozmerov, ale s rovnako kráľovskými spôsobmi, pozdravila: „Ráno, Emily.“

„Dobré ráno, Caroline.“

„Prídu tvoji mladí na návštevu?“ zaujímala sa Caroline Peabodyová.

„Áno, všetci. Theresa, Charles aj Bella.“

„Takže Bella je doma? A jej manžel?“

„Aj on.“

V týchto dvoch krátkych slovách sa skrývalo veľa, pretože Bella Biggsová, neter slečny Emily, sa vydala za Gréka. A ľudia ako Emily Arundellová, o ktorých sa celý život staralo služobníctvo, sa jednoducho za Grékov nevydávali.

„Bellin manžel je múdry. A má príjemné vystupovanie,“ poponáhľala sa slečna Peabodyová, aby slečnu Arundellovú nenápadne utešila, pretože o tejto záležitosti sa, samozrejme, nemohla vyjadriť otvorene.

„Jeho vystupovanie je naozaj očarujúce,“ súhlasila slečna Arundellová.

Slečna Peabodyová vyšla na ulicu a opýtala sa: „Je pravda, že Theresa sa zasnúbila s mladým Donaldsonom?“

Slečna Arundellová pokrčila plecami. „Dnešní mladí konajú veľmi neuvážene. Obávam sa, že to bude pomerne dlhé zasnúbenie – ak z neho vôbec niečo bude. Donaldson nemá nijaké peniaze.“

„Ale Theresa má vlastné peniaze,“ poznamenala slečna Peabodyová.

„Chlap predsa nemôže počítať s tým, že bude žiť z peňazí svojej manželky,“ namietla slečna Arundellová upäto.

Slečna Peabodyová sa nahlas, chrapľavo zachichotala. „Ale dnešným mužom to tuším ani zďaleka neprekáža. My dve sme pozadu, Emily. Jedno však nechápem – čo na ňom to dievča vidí? Zo všetkých nemastných-neslaných mladíkov si vyberie práve jeho!“

„Myslím, že ako lekár je šikovný.“

„No ten jeho cviker, a tie odmerané spôsoby! Za mojich mladých čias sme takých ako on prezývali nemehlo.“

Slečna Peabodyová sa na chvíľu odmlčala a ponorila sa do minulosti; v mysli si vybavovala tváre neodolateľných fúzatých mladých mužov. Vzdychna si a požiadala slečnu Arundellovú: „Pošli ku mne na návštevu toho naničhodníka Charlesa – ak sa mu bude chcieť.“

„Pravdaže, poviem mu.“

Dámy sa rozlúčili.

Poznali sa už vyše päťdesiat rokov. Slečna Peabodyová bola oboznámená s niektorými nešťastnými omylmi Emilinho otca, generála Arundella. Presne vedela, aký šok spôsobil sobáš Thomasa Arundella jeho sestrám. A mala tiež veľmi presnú predstavu o určitých ťažkostiach s mladšou generáciou.

Medzi ňou a Emily Arundellovou však o týchto témach nikdy nepadlo ani jediné slovo. Obe sa snažili chrániť rodinnú česť, vyznávali myšlienku rodinnej solidarity a úplnej diskrétnosti.

Slečna Arundellová kráčala domov a Bob spokojne cupkal po jej boku. Sama pred sebou priznala, čo by pred nikým iným nepripustila – nespokojnosť s mladšou generáciou svojej rodiny.

Napríklad Theresa. Odkedy ako dvadsaťjedenročná nadobudla vlastný majetok, slečna Arundellová nad ňou nemala nijakú moc. Od toho času sa Theresa stala známou osobou. Jej fotografia sa často objavovala v novinách. Patrila do partie výstredných, energických mladých Londýňčanov, ktorí usporadúvali divoké večierky a občas skončili na policajnej stanici. Emily

Arundellová neschvaľovala, že člen arundellovskej rodiny má takúto poveseť. Vôbec nesúhlasila s Theresiným životným štýlom. A čo sa týkalo jej zásnub, nevedela zaujať jednoznačné stanovisko. Na jednej strane nepovažovala povýšeneckého doktora Donaldsona za dosť dobrého na to, aby sa mohol priženiť do arundellovskej rodiny. Na druhej strane musela uznať nepríjemnú skutočnosť, že Theresa nie je vhodnou ženou pre pokojného vidieckeho lekára.

Vzdychla si a v myšlienkach sa preniesla k Belle. Belle nemohla nič vytykať. Bola to dobrá žena, oddaná manželka a vzorná matka, a navyše mimoriadne hlúpa! Ale ani Belline rozhodnutia nemohla bez výhrady schvaľovať, pretože sa vydala za cudzinca – a nie za hocijakého, ale za Gréka.

Pre zaujatú myseľ slečny Arundellovej bol Grék takmer rovnako zlý ako Argentínčan či Turek. Skutočnosť, že doktor Tanios má vybrané spôsoby a vo svojej profesii je nesmierne schopný, vyvolávala v slečne Arundellovej ešte hlbšie predsudky. Nedôverovala šarmantrnému správaniu a nenúteným lichôtkam, preto bolo pre ňu ťažké obľúbiť si Belline deti. Obe sa podobali na otca – nemali v sebe nič anglické.

A potom tu je Charles... Áno, Charles...

Nemá zmysel zatvárať oči pred pravdou. Nech je Charles akokoľvek očarujúci, nedá sa mu veriť.

Emily Arundellová si vzdychla. Odrazu sa cítila unavená, stará a sklúčená. Predpokladala, že už dlho nevydrží.

Spomenula si na závet, čo spísala pred niekoľkými rokmi. Odkázala menšie sumy sluhom a dobročinným organizáciám, prevažnú časť jej úctyhodného majetku si mali rovným dielom rozdeliť títo traja, jej poslední žijúci príbuzní.

Stále verila, že jej rozhodnutie je správne a spravodlivé. Prišlo jej na um, že možno existuje nejaký spôsob, ako zabezpečiť Belline peniaze, aby k nim jej manžel nemal prístup. Musí sa spýtať pána Purvisa.

Zabočila do brány Zeleného domčeka.

Charles a Theresa Arundellovci pricestrovali autom, Taniosovci vlakom.

Brat so sestrou prišli prví. Charles, vysoký a príťažlivý, pozdravil tetu zvyčajným, trochu uštipačným tónom: „Dobrý, teta Emily, ako sa máte? Vyzeráte dobre.“ Pobožkal ju.

Theresa ľahostajne pritlačila mladé líce k tetinej zošúverenej tvári. „Ako sa máte, teta Emily?“

Theresa vôbec nevyzerá dobre, pomyslela si Emily. Na trocha vychudnutej tvári mala hrubú vrstvu mejkapu a okolo očí vrásky.

V salóne si dali čaj. Bella Taniosová, ktorej spod moderného klobúka, nasadeného v nesprávnom uhle, viseli strapaté chumáče vlasov, dychtivo hľadela na svoju sesternicu Theresu v snahe zapamätať si, čo má oblečené. Úbohej Belle osud do vienka nadelil vášnivú lásku k šatám, a zároveň absolútny nedostatok vkusu.

Theresa nosila drahé, trochu výstredné oblečenie a mala vynikajúcu postavu. Odkedy Bella prišla z Izmiru do Anglicka, úpenlivo sa snažila napodobňovať Theresin elegantný štýl, no v nižšej kvalite a cene.

Doktor Tanios, srdečne vyzerajúci muž s mohutnou bradou, sa zhováral so slečnou Arundellovou. Mal sýty, teplý a príjemný hlas, ktorým si dokázal poslucháča získať aj proti jeho vôli. Očaril i slečnu Arundellovú.

Slečna Lawsonová sa ustavične vrtela okolo. Behala hore-dole, podávala taniere, obskakovala okolo stola. Charles, ktorý mal dokonalé spôsoby, viackrát vstal, aby jej pomohol, ale neprejavila mu vďaku.

Keď sa po čaji spoločnosť vybrala von do záhrady, Charles pošepol sestre: „Lawsonová ma nemá rada. Čudné, nie?“

Theresa posmievačne odvrkla: „Naozaj čudné. Takže predsa len existuje na svete osoba odolná voči tvojej osudovej príťažlivosti?“

Charles sa podmanivo usmial: „Šťastie, že je to len Lawsonová.“

V záhrade sa slečna Lawsonová prechádzala s pani Taniosovou a vypytovala sa na deti. Belle sa rozjasnila nevýrazná tvár.

Celkom zabudla sledovať Theresu a živo, nadšene sa rozhovori-la. Jej Mary na lodi povedala niečo zvláštne...

Zistila, že Minnie Lawsonová je veľmi dobrá poslucháčka.

Do záhrady zakrátko priviedli plavovlasého mladého muža s vážnou tvárou a cvikrom. Pôsobil pomerne rozpačito. Slečna Arundellová ho zdvorilo privítala.

„Ahoj, Rex!“ zvolala Theresa. Zavesila sa doňho a spolu sa vzdialili.

Charles vystrúhal grimasu. Vytratil sa, aby mohol prehodiť pár slov so záhradníkom, svojím niekdajším spojencom.

Keď slečna Arundellová znova vošla do domu, Charles sa hral s Bobom. Pes stál hore na schodisku s loptičkou v papuli a zľah-ka vrtel chvostom.

„No tak, chlapče,“ povzbudzoval ho Charles.

Bob sa prikrčil a ňufákom pomaly posúval loptičku k okraju schodu. Keď ju napokon postrčil cez okraj, vzrušene vyskočil na nohy. Loptička pomaly padala dolu schodmi. Charles ju zachytil a vyhodil hore. Bob ju šikovne chytil do papule a predstavenie sa opakovalo.

„Jeho obľúbená hra,“ poznamenal Charles.

Emily Arundellová sa usmiala. „Vydrží sa takto zabávať hodiny,“ prehodila.

Zašla do salóna a Charles ju nasledoval. Bob sklamané zaštekal.

Po letmom pohľade z okna Charles povedal: „Pozrite na Theresu a toho jej mládenca. To je ale čudný pár!“

„Podľa teba to s ním Theresa myslí vážne?“

„Je doňho zbláznená!“ odvetil Charles dôverne. „Zvláštny vkus, ale je to tak. Tuším ju zaujalo, ako sa na ňu díva – akoby bola laboratórna vzorka a nie žena. To je pre Theresu niečo celkom nové. Škoda, že ten chlapík je taký chudobný. Theresa má nákladné chuťky.“

„Nepochybujem, že by dokázala zmeniť svoj životný štýl, keby chcela! Nakoniec, má vlastný príjem,“ zareagovala slečna Arundellová sucho.

„Hm? Ach áno, áno, samozrejme.“ Previnilo na ňu pozrel.

V ten deň, keď sa všetci pred večerou zhromaždili v salóne, zo schodiska sa ozval dupot a sprška nadávok. Charles vošiel dnu, červený v tvári.

„Prepáčte, teta Emily, nejdem neskoro? Pre vášho psa som skoro spadol zo schodov. Nechal si loptičku na najvyššom schode.“

„Ty si teda nepozorný psíček!“ zvolala slečna Lawsonová a zohla sa k Bobovi. Bob na ňu vrhol pohrďavý pohľad a odvrátil hlavu.

„Viem. Je to veľmi nebezpečné,“ povedala slečna Arundellová. „Minnie, prosím vás, chodte tú loptu odložiť.“

Slečna Lawsonová vybehla von.

Pri večeri si na dlhý čas privlastnil slovo doktor Tanios. Rozprával vtipné príbehy o živote v Izmiere.

Spoločnosť sa čoskoro pobrala spať. Slečna Lawsonová s vlnou na pletenie, okuliarmi, veľkou zamatovou taškou a knihou odprevádzala zamestnávateľku do spálne a veselo štebotala.

„Doktor Tanios je naozaj zábavný. Taký dobrý spoločník. Niežeby som chcela žiť tak ako oni... Predpokladám, že človek si tam musí prevárať vodu... A kozie mlieko chutí dosť odporne...“

„Nebláznite, Minnie,“ odsekla slečna Arundellová. „Povedali ste Ellen, aby ma zobudila o pol siedmej?“

„Áno, slečna Arundellová. Upozornila som ju, že nechcete čaj, no nemyslíte, že by bolo rozumnejšie... Viete, vikár v Southbridge je veľmi zásadový človek a jasne mi povedal, že nie je povinné sa postíť...“

Slečna Arundellová jej znova skočila do reči. „Nikdy som pred rannou bohoslužbou nič nejedla a nemám v pláne s tým teraz začínať. Vy robte, ako uznáte za vhodné.“

„Ale nie... Nemyslela som... Som si istá, že...“ Slečna Lawsonová bola rozrušená a zmätená.

„Zložte Bobovi obojek,“ prikázala slečna Arundellová.

Otrokyňa sa ponáhľala splniť rozkaz. Stále sa snažila paniu potešiť: „Bol to taký príjemný večer. Všetci vyzerali šťastní, že sú tu.“

„Hm,“ zamrmlala Emily Arundellová. „Všetci sú tu preto, aby niečo vytiažili.“

„Ach, drahá slečna Arundellová...“

„Nie som hlúpa, moja milá Minnie! Len čakám, kto z nich tú tému načne ako prvý.“

Dlho uvažovať nemusela. So slečnou Lawsonovou sa vrátili z rannej bohoslužby krátko po deviatej. Doktor Tanios s manželkou sedeli v jedálni, po mladých Arundellovcach nebolo ani stopy. Po raňajkách, keď všetci odišli, slečna Arundellová ostala pri stole a zapisovala si do malého zošitka výdavky.

Okolo desiatej vošiel do miestnosti Charles. „Prepáčte, že meškám, teta Emily. Ale Theresa je na tom horšie. Ešte ani nerozlepila oči.“

„Raňajky zostávajú na stole do pol jedenástej,“ oznámila mu slečna Arundellová. „Viem, že v dnešných časoch je moderné nebrať ohľad na služobníctvo, ale v mojom dome to neplatí.“

„To je dobre. Máte skutočne nekompromisný prístup.“

Charles si naložil ľadvinky a usalašil sa vedľa tety. Príťažlivo sa uškríňal, ako vždy. Emily Arundellová si onedlho uvedomila, že sa naňho zhovievavo usmieva. Tento prejav náklonnosti mu dodal odvahu, nuž sa rozhodol zariskovať.

„Teta Emily, prepáčte, že vás obťažujem, ale som na mizine. Nemohli by ste mi pomôcť? Stovka celkom postačí.“

Teta sa netvárila veľmi povzbudivo, skôr prísne. Emily Arundellová sa nikdy nebála povedať svoj názor, a vyjadrila ho aj tentoraz.

Slečna Lawsonová, ako sa náhlila chodbou, takmer vrazila do Charlesa, keď vychádzal z jedálne. Zvedavo naňho pozrela. Vošla do jedálne a našla slečnu Arundellovú sedieť vzpriamene, so začervenanými lícami.

RODINA

2

Charles svižne vybehol po schodoch a zaklopal na sestrine dvere. Okamžite zvolala: „Vstúpte!“ Charles vošiel. Theresa sedela v posteli a zívala. Charles sa usalašil vedľa nej.

„Aká si ty pohľadná žena, Theresa,“ podotkol uznanlivo.

„Čo sa deje?“ štekla Theresa ostro.

Charles sa uškrnul. „Si nejaká odmeraná. Trochu som ťa predbehol. Pomyslel som si, že to skúsím, kým sa tiež pustíš do práce.“

„No a?“

Charles sklamane rozhodil ruky. „Nič! Teta Emily mi poriadne vynadala. Naznačila, že veľmi dobre vie, prečo sa jej milujúca rodina okolo nej takto zhŕkla. Oznámila mi tiež, že milujúca rodina bude sklamaná. Neplánuje rozdávať viac než náklonnosť – a možno ani to.“

„Mohol si chvíľu počkať,“ konštatovala Theresa sucho.

Charles sa opäť uškrnul.

„Bál som sa, že ty alebo Tanios začnete skôr. Obávam sa, drahá moja, že tentoraz nič nezmôžeme. Stará Emily nie je nijaká hlupaňa.“

„To som si nikdy nemyslela.“

„Pokúsil som sa jej dokonca nahnať strach.“

„Čo tým myslíš?“ spýtala sa Theresa prudko.

„Povedal som jej, že si koleduje, aby ju niekto zamordoval. Koniec koncov prachy si so sebou do neba nevezme. Prečo sa o ne nepodeliť?“

„Charles, ty si sa zbláznil!“

„Nie, nezbláznil. Idem na ňu psychologicky. Ak sa jej budeš podlizovať, nič nedosiahaš. Väčšmi ocení, keď sa jej postavíš. A napokon nehovoril som nezmysly. Keď zomrie, peniaze dostaneme my. Pokojne nám z nich môže čosi venovať aj skôr. Ak nie, pokušenie pomôcť jej na druhý svet môže byť prisilné.“

„Pochopila to?“ Theresa opovržlivo ohrnula jemné pery.

„Nie som si istý. Nedala mi za pravdu. Len mi nepríjemným tónom poďakovala za radu a dodala, že sa vie o seba postarať. Nuž, povedal som, ja som ťa varoval.“ Ona odvetila: „Zapamätám si to.“

„Charles, tebe úplne preskočilo,“ hnevala sa Theresa.

„Dočerta s tým, Theresa! Trochu som stratil nervy. Stará Emily sa topí v peniazoch. Stavím sa, že nemiňa ani desatinu svoj-

ho príjmu – nakoniec, na čo by aj toľko míňala? My sme mladí, chceme si vychutnávať život... A ona, aby nám urobila na-
truc, je schopná dožiť sa stovky! Ja sa chcem zabávať teraz,
a ty tiež.“

Theresa prikývla. Tichým, napätým hlasom povedala: „Starí ľudia nechápu... Nemôžu... Nevedia, čo znamená žiť!“

Brat so sestrou niekoľko minút mlčali. Charles vstal.

„Drahá moja, hádam budeš mať viac šťastia než ja. Ale dosť o tom pochybujem.“

Theresa odvetila: „Spolieham sa na Rexa, že mi pomôže. Ak si teta Emily uvedomí, aký je úžasne múdry, a že je nesmierne dôležité, aby dostal šancu a nemrhal talent na mieste všeobecného lekára... Ach, Charles, stačilo by pár tisícok a mali by sme celkom iný život!“

„Dúfam, že sa ti to podarí, no veľmi tomu neverím. V minulosti si žila príliš búrlivo. Počuj, a myslíš, že tá nudná Bella a jej pochybný manžel niečo dosiahnu?“

„Nezdá sa mi, že by Belle peniaze v niečom pomohli. Oblieka sa ako strašiak do maku a nezaujíma ju nič, len deti a domácnosť.“

„No, predpokladám, že ich bude chcieť pre svoje nepríťažlivé deti, aby im zaplatila školu, strojček na zuby a hodiny hudby. A nejde ani o Bellu, ale o Taniosa. Stavím sa, že má dobrý nos na peniaze, ako všetci Gréci. Vieš, že sa zmocnil aj väčšiny jej majetku? Špekuloval a prišiel oň.“

„Podľa teba zo starej Emily niečo vytiahne?“

„Nie, ak mu v tom dokážem zabrániť,“ zastrájal sa Charles po-
chmúrne.

Vyšiel z izby a pobral sa dolu schodmi. Bob čakal v hale. Keď zbadal Charlesa, nadšene k nemu pribehol. Charlesa mali psy radi.

Bob sa rozbehol k dverám salóna a obzrel sa na Charlesa.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Charles a kráčal za ním.

Bob vběhol do salóna a plný očakávania sa usadil pri malom písacom stole. Charles podišiel k nemu.

„O čo ide?“

Bob vrtel chvostom, nespúšťal pohľad zo zásuviek stola a prosobne zakňučal.

„Chceš niečo, čo je vnútri?“ Charles otvoril vrchnú zásuvku. Od prekvapenia zdvihol obočie. „No teda,“ povedal si pre seba.

V jednom rohu zásuvky ležala kôpka bankoviek. Charles ich zdvihol a spočítal. S úškrnom oddelil z kôpky tri librové a dve desaťšilingové bankovky a vložil si ich do vrečka. Zvyšok opatrne vrátil do zásuvky.

„To bol dobrý nápad, Bob,“ poznamenal. „Strýko Charles si aspoň bude môcť uhradiť výdavky. Hotovosť príde vždy vhod.“

Keď Charles zatvoril zásuvku, Bob potichu vyčítavo zaštekal.

„Prepáč, chlapče,“ ospravedlnil sa. Otvoril ďalšiu zásuvku. V rohu ležala Bobova loptička. Charles ju vybral.

„Nech sa páči, zabav sa.“ Bob chytil loptičku, vycupkal z miestnosti a onedlho sa už ozývalo bum, bum, bum dolu schodmi.

Charles vyšiel do záhrady. Bolo príjemné slnečné ráno, vo vzduchu voňal orgován. Doktor Tanios rozprával slečne Arundellovej o dôležitosti kvalitného anglického vzdelania a vyjadril hlbokú ľútosť, že svojim deťom nemôže dopriať takú vymoženosť.

Charles sa spokojne, zlomyseľne usmial. Veselo sa k nim pripojil a šikovne zmenil tému rozhovoru. Teta Emily sa naňho prívetivo usmiala. Dokonca mal pocit, že ju jeho taktika pobavila, a že ho jemne posmeľuje. Zlepšila sa mu nálada. Možno nakoniec predsa len... Charles bol nevyliciteľný optimista.

Doktor Donaldson prišiel v to popoludnie po Theresu autom a odviezol ju do Worthemského opátstva, čo bolo jedno z tamojších pekných zákutí. Pri prechádzke po opátstve sa zatúlali do lesa. Tam Rex Therese obšírne opísal svoje teórie a niektoré zo svojich najnovších experimentov. Veľmi tomu nerozumela, ale očarene ho počúvala a uvažovala: Rex je taký múdry, a aký je rozkošný!

Jej snúbenec sa odmlčal a pochybovačne povedal: „Obávam sa, že ťa to veľmi nezaujíma, Theresa.“

„Miláčik, je to vzrušujúce,“ vyhlásila Theresa rázne. „Pokračuj. Odoberieš vzorku krvi z infikovaného zajaca...?“

Po chvíli si vzdychla: „Tvoja práca pre teba znamená veľmi veľa, drahý.“

„Prirodzene,“ prikývol doktor Donaldson.

Pre Theresu to vôbec nebolo prirodzené. Z jej priateľov takmer nikto nepracoval, a tí, čo mali zamestnanie, robili okolo toho ohromný rozruch.

Rozmýšľala, ako už niekoľko ráz, aké je to zvláštne, že sa zamilovala práve do Rexa Donaldsona. Prečo ľudia podliehajú takým smiešnym a nezmyselným pocitom? Zbytočná otázka. Stalo sa, a hotovo.

Zamračila sa a začudovala sa sama nad sebou. Partia mladých, s ktorou sa stretávala, bola pochabá a cynická. Lúboštné plotky pokladali za súčasť života, ale načo ich brať vážne? Človek chvíľu miloval a potom šiel ďalej.

Jej city voči Rexovi Donaldsonovi boli iné, hlbšie. Inštinktívne vedela, že nepôjde iba o prechodnú známosť. Jednoducho ho potrebovala. Všetko ju na ňom uchvacovalo. Pokoj a objektívnosť, také odlišné od jej hektického, nenásytného života, jasná, chladná logika jeho vedeckej mysle, a ešte čosi, čo presne nechápala, akási tajomná mužná sila skrytá za jeho skromnými, mierne puntičkáorskými spôsobmi, ale ona ju i napriek tomu vycítila.

Rex Donaldson mal talent; skutočnosť, že tým najdôležitejším preňho je jeho povolanie a ona tvorí iba časť – hoci podstatnú – jeho života, v jej očiach len zvyšovala jeho príťažlivosť. Po prvý raz vo svojom sebeckom, pôžitkárskom živote bola spokojná, že je u niekoho na druhom mieste. Fascinovalo ju to. Urobila by pre Rexa všetko – všetko!

„Peniaze sú strašná otrava,“ vykladala namrzene. „Keby teta Emily zomrela, mohli by sme sa ihneď vziať, ty by si si mohol v Londýne zariadiť laboratórium so skúmavkami a morskými pra-

siatkami a nemusel by si sa zaoberať deťmi chorými na mumps a starými dámami, čo majú problémy s pečenosťou.“

Donaldson odvetil: „Tvoja teta môže žiť ešte dlhé roky – ak bude dosť opatrná.“

„Ja viem,“ odpovedala Theresa skľúčene.

V priestranej izbe s manželskou posteľou a starým dubovým nábytkom oznámil Tanios svojej žene: „Myslím, že som ti dostatočne pripravil pôdu, drahá. Teraz je to na tebe.“

Nalieval vodu zo staromódneho medeného krčaha do porcelánového umývadla so vzorom ruží. Bella Taniosová sedela pred toaletným stolíkom a uvažovala, prečo jej vlasy nevyzerajú ako Theresine, keď si ich učesala rovnakým spôsobom. Chvíľu trvalo, než odpovedala.

„Pravdupovediac... nemám chuť vypytovať od tety Emily peniaze.“

„Nepýtaš ich pre seba, Bella, ale pre deti. Naše investície dopadli veľmi nešťastne.“

Bol k nej otočený chrbtom a nevšimol si kradmý, zamračený pohľad, čo naňho vrhla. Trochu tvrdohlavo namietla: „Aj tak by som to radšej nerobila. Teta Emily má zložitú povahu. Vie byť štedrá, ale nemá rada, keď ju ľudia žiadajú o peniaze.“

Tanios podošiel k nej od umývacieho stolíka a utieral si ruky. „Čo je s tebou, Bella? Obvykle nebývaš takáto neústupčivá. Nakoniec, prečo sme sem vlastne prišli?“

„Neviedla som... Nemyslela som... že sme prišli pre peniaze.“

„No uznala si, že ak chceme dopriať deťom poriadne vzdelanie, našou jedinou nádejou je tvoja teta.“

Bella neodpovedala. Nepokojne sa zamrvila, na tvári mala stále zaťatý výraz, aký veľmi dobre poznajú múdri muži, čo majú za manželku hlúpu ženu.

„Možno keby to teta Emily sama navrhla...“

„Taká možnosť tu je, ale zatiaľ nič nenaznačuje, že by sa to chystala urobiť.“

„Mali sme so sebou zobrať deti,“ povedala Bella. „Teta Emily by si malú Mary určite obľúbila. A Edward je taký múdry!“

„Nezdá sa mi, že by tvoja teta bola veľkou milovníčkou detí,“ podotkol Tanios sucho. „Zrejme je lepšie, že tu nie sú.“

„Ach, Jacob, ale...“

„Áno, áno, drahá. Viem, čo cítiš. Ale tieto vyschnuté anglické staré panny sú skrátka neľudské. Chceme predsa pre našu Mary a pre nášho Edwarda to najlepšie, však? Slečne Arundellovej nijako neublíži, ak nám trochu pomôže.“

Bella sa otočila. Do líc jej vystúpila červeň. „Ach, Jacob, prosím ťa, tentoraz nie. Som si istá, že by to nebolo rozumné. Naozaj by som to radšej nerobila.“

Tanios stál priamo za ňou a objímal ju okolo pliec. Zachvela sa a vzápätí stuhla.

Príjemným hlasom vyhlásil: „Aj tak si myslím, Bella, že nakoniec urobíš, o čo ťa žiadam. Vieš, že zvyčajne ma napokon poslúchneš. Áno, myslím, že urobíš, čo od teba chcem.“

NEHODA

3

Bolo utorkové popoludnie. Bočné dvere do záhrady boli otvorené. Slečna Arundellová stála na prahu a hodila Bobovi loptu na koniec záhradného chodníčka. Pes sa za ňou rozbehol.

„Ešte raz, Bob,“ povedala Emily Arundellová. „Poriadne ďalekú.“

Loptička znova skackala po záhrade a Bob za ňou uháňal plnou rýchlosťou.

Slečna Arundellová sa zohla, zodvihla loptičku, čo jej Bob položil k nohám, a vošla do domu s foxteriérom v päťách. Zavrela bočné dvere a stále nasledovaná Bobom pobrala sa do salóna, kde loptičku odložila do zásuvky. Letmo pozrela na hodiny na kozubovej rímse. Bolo pol siedmej.

„Tuším by sme si pred večerou mali trochu oddýchnuť, Bob.“